

Азъ моляхъ се жежко къмъ Бога великъ
 За помощъ, утѣха въ живота ми тежки, —
 За мене, за братя, за всѣки клѣтнникъ,
 За всичкиа страдащи родъ челоуѣшки.

И моляхъ на кръста распетий Христа
 Да вдѣхне менъ своята любовъ и търпене...
 И дълго йощъ шѣпняхъ мойтѣ уста,
 И леко и свѣтло ставаше на мене...

1888.

VII.

ЖИВОТЪТЪ.

Животътъ ! страшна върволица
 Отъ испитания, бѣди !
 На всѣка негова страница
 Четемъ разсѣяни мечти.

Какви излѣгани стремленья,
 Какви усилия безъ вѣнецъ,
 Отъ сънища и пробужденъя
 Каква верига безъ конецъ !

1883.

VIII.

БЪШЕ ВРЪМЕ...

Бѣше врѣме, когато не знаяхъ
 Ни унинье, ни мрачно безсилье,
 И съ свѣтовнитѣ бури играяхъ,
 Кат' орелъ съсъ расперени крилье ;

Бѣше врѣме, когато бѣдитѣ
 Не страхахъ душата ми млада,
 И съ усмивка се хвърляхъ въ борбитѣ,
 И въвъ буритѣ търсахъ услада ;